

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl soudkyní Mgr. Lenkou Oulíkovou ve věci

žalobce: **M. F.**,
bytem X

proti
žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**
sídlem Křížová 25, 225 08 Praha 5

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 19. 5. 2021, č. j. X,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci a obsah podání účastníků

1. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) domáhá zrušení shora označeného rozhodnutí žalované (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaná zamítla jeho námitky a potvrdila své rozhodnutí ze dne 30. 6. 2020, č. j. X (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím žalovaná pro nesplnění podmínek podle § 38 písm. a) zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění zákona č. 315/2019 Sb. (dále jen „zákon o důchodovém pojištění“) zamítla žádost žalobce ze dne 1. 6. 2020 o přiznání invalidního důchodu z důvodu, že žalobce nezískal potřebnou dobu pojištění, byť na základě závěrů posudku Okresní správy sociálního zabezpečení Benešov (dále jen „OSSZ“) ze dne 5. 6. 2020 poklesla jeho pracovní schopnost o 70 %.
2. Žalobce předně uvádí, že Krajský soud v Praze se věcí zabýval v rozsudku ze dne 16. 3. 2021, č. j. 49 Ad 30/2020-36 (dále jen rozsudek č. j. 49 Ad 30/2020-36), jímž zrušil

Shodu s prvopisem potvrzuje: V. N.

rozhodnutí žalované ze dne 13. 11. 2020, kterým byly zamítnuty jeho námitky proti prvostupňovému rozhodnutí, a věc vrácena žalované k dalšímu řízení.

3. Žalobce namítá, že žalovaný nepostupoval v souladu s pokynem krajského soudu, neboť přesvědčivě neodůvodnil, proč pracovní úraz žalobce, k němuž došlo dne 7. 3. 2019, není převažující příčinou žalobcovy invalidity.
4. Žalobce uvádí, že dle posudkového lékaře byly důvodem vzniku invalidity opakované artroskopie. Žalobce namítá, že druhá artroskopie proběhla v důsledku pracovního úrazu ze dne 7. 3. 2019, a ten tedy měl vliv na vznik invalidity. Posudkový lékař nemohl zhodnotit jeho zdravotní stav po operaci v roce 2018, neboť k němu neměl podklady. Posudkové hodnocení je v rozporu s § 16a odst. 1 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 582/1991 Sb.“), z něhož plyne, že posudek musí být řádně odůvodněn. Dle žalobce posudkový lékař rozporoval samotný pracovní úraz s tím, že žalobce na vyšetření dne 7. 3. 2019 v 12:50 hodin uvedl, že špatně došlápl a ucítil křupnutí, a až při kontrole dne 14. 3. 2019 uvedl, že šlo o pracovní úraz. Žalobce v žalobě vysvětlil, že špatný došlap uvedl jako příčinu na žádost zaměstnavatele nevědom si možných důsledků. Zápis v evidenci pracovních úrazů, kde je uveden čas úrazu 14:15, nebyl sepsán v den úrazu, neboť ho kolegové vezli k lékaři, a vykazuje zjevnou chybu v psaní. Tyto rozpory navíc nepřislouží posuzovat posudkovému lékaři, ale správnímu orgánu. Pokud posudkový lékař dospěl k závěru, že žalobce by byl invalidním i bez pracovního úrazu, opomíjí, že žalobce do pracovního úrazu pět měsíců vykonával práci, k níž by při takto těžkém zdravotním postižení nemohl být přijat a lékař zaměstnavatele by při vstupní lékařské prohlídce nemohl konstatovat schopnost dané zaměstnání vykonávat. Žalobce má za to, že invalidita je odvislá od pracovního úrazu ze dne 7. 3. 2019, bez něhož by byl nadále schopen vykonávat práci, kterou vykonával před úrazem. Namítá, že před úrazem byla jeho pracovní schopnost stoprocentní. Pokud by byl již jeho zdravotní stav zhoršený, nemohl by od října 2018 (od 1. 1. 2019 na plný úvazek) vykonávat zaměstnání, při němž manipuloval s těžkými předměty, neboť by se zdravotní postižení muselo záhy projevit. Žalobce trvá na tom, že pracovní úraz ze dne 7. 3. 2019 měl zásadní vliv na pokles jeho pracovní schopnosti a je dána příčinná souvislost mezi tímto úrazem a vznikem invalidity. Připouští, že měl zdravotní obtíže před pracovním úrazem, rok před pracovním úrazem však byly zcela vyléčeny, a nejsou tedy rozhodující příčinou jeho nepříznivého stavu. Namítá, že tyto argumenty uvedl ve vyjádření, které zaslal žalované dne 12. 5. 2021, která je však v rozporu s § 68 odst. 3 správního řádu nezohlednila. Dále žalobce namítá, že žalovaná postupovala zmatečně, neboť mu bylo nejprve telefonicky sděleno, že mu bude invalidní důchod přiznán. Při jednání soudu dne 20. 2. 2023 žalobce setrval na svém procesním stanovisku.
5. Žalovaná s přihlédnutím k žalobní argumentaci navrhla provést důkaz posudkem posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí (dále jen „posudková komise“) ve smyslu § 4 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb. Uvedla, že vycházela z posudku o invaliditě ze dne 4. 5. 2021, který potvrdil předchozí posudkový závěr, že žalobce je invalidní pro invaliditu III. stupně od 5. 6. 2020. Dále uvedla, že na základě dokumentace ošetřujícího lékaře a odborných lékařských nálezů posudkový lékař dospěl k závěru, že rozhodující příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu žalobce je zdravotní postižení uvedené v kapitole XV oddílu B položce 8c přílohy k vyhlášce č. 359/2009 Sb., kterou se stanoví procentní míry poklesu pracovní schopnosti a náležitosti posudku o invaliditě a

Shodu s prvopisem potvrzuje: V. N.

upravuje posuzování pracovní schopnosti pro účely invalidity (vyhláška o posuzování invalidity). S ohledem na závěry posudku žalované nezbylo než námitky žalobce zamítnout. Posouzení zdravotního stavu lékaři posudkové služby je v řízení o přiznání invalidního důchodu nezastupitelným důkazem. Žádost žalobce tak byla zamítnuta z důvodu nedostatečné doby pojištění. Žalovaná navrhla žalobu zamítnout, nebude-li posudek posudkové komise odůvodňovat vyhovění žalobě. Při jednání soudu dne 20. 2. 2023 žalovaná navrhla s ohledem na závěry posudků, které si soud vyžádal, žalobu zamítnout.

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

6. Ze správního spisu vyplývá, že dne 7. 3. 2019 byl se žalobcem jakožto zaměstnancem na pozici skladník u společnosti ELIT CZ, spol. s r.o. (dále jen „zaměstnavatel“) sepsán v knize úrazů záznam o jeho úrazu. Dle tohoto záznamu k úrazu – pohmoždění pravého kolene – došlo dne 7. 3. 2019 v 14:15 hodin ve skladu zaměstnavatele, a to tak, že „při manipulaci s kotoučem z VRZ vypadl brzdový kotouč a narazil mu do pravého kolene“. Za zdroj úrazu byl označen brzdový kotouč, k jehož pádu mělo dojít v důsledku únavy či nepozornosti žalobce při práci (před úrazem měl žalobce odpracovat osm hodin). Žalobce byl ošetřen dne 7. 3. 2019 u lékaře. Dle lékařské zprávy MUDr. O. H. z oddělení ortopedie a traumatologie Nemocnice Rudolfa a Stefanie Benešov, a.s., nemocnice Středočeského kraje, ze dne 7. 3. 2019, 12:42 hodin, žalobce předchozího dne v práci špatně došlápl a ucítil křupnutí v kolenu, potíže progredují. Pravý kolenní kloub byl oteklý, bez známek léze, dle RTG vyšetření byla zjištěna počínající gonartróza se snížením mediální šterbiny. Byla provedena punkce 5 ml čiré synoviální tekutiny bez příměsi krve. Byla stanovena diagnóza S832, čerstvé přetržení (odtržení, natržení) menisku. Kontrola byla stanovena na 14. 3. 2019. Žalobce byl ode dne 8. 3. 2019 shledán práceneschopným. Dne 11. 4. 2019 zaměstnavatel nahlásil popsany (pracovní) úraz žalobce (jako poškozeného) coby pojistnou událost pojišťovně Česká pojišťovna, a.s. [podle sdělení této pojišťovny ze dne 20. 11. 2019 byly žalobci vyplaceny zálohy na pojistné plnění]. Při kontrole na ortopedii dne 14. 3. 2019 žalobce uvedl, že úraz se stal poraněním o kotouč, který se mu svezl po pravé noze. Koleno bylo bez náplně, s palpační citlivostí horního pólu česky a úponu čtyřhlavého stehenního svalu. Jako diagnóza bylo uvedeno zhmoždění kolene (S800).
7. Dne 1. 6. 2020 byla se žalobcem na OSSZ sepsána žádost o přiznání invalidního důchodu ode dne skončení výplaty nemocenských dávek. Posudková lékařka OSSZ v posudku ze dne 5. 6. 2020 na základě zdravotnické dokumentace ošetřující lékařky a lékařských zpráv ortopedů z let 2019 až 2020 dospěla k závěru, že žalobce je od 5. 6. 2020 invalidním ve třetím stupni, neboť jeho pracovní schopnost poklesla o 70 %. Dle posudkové lékařky byla rozhodující příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu žalobce s nejvýznamnějším dopadem na pokles jeho pracovní schopnosti gonartróza vpravo (artróza pravého kolenního kloubu) dekompenzovaná po úrazu, při kterém došlo k pohmoždění kolenního kloubu. Posudková lékařka uvedla, že žalobce byl zpočátku léčen konzervativně, opakovaně byla provedena artroskopie pravého kolenního kloubu v roce 2018, červnu a srpnu 2019 (parciální meniskektomie neboli odstranění části menisku a její revize). Při vyšetření magnetickou rezonancí byl zjištěn stav po pravděpodobné parciální ruptuře předního zkříženého vazů (LCA) staršího data, degenerace a fragmentace rezidua v oblasti zadního rohu, těžká chodropatie s plošným defektem chrupavky a mediálního kondylu femuru, chondropatie česky. Při neúspěchu konzervativní léčby byla v listopadu 2019 provedena totální endoprotéza kolene pro pokročilé degenerativní změny. Zdravotní Shodu s prvopisem potvrzuje: V. N.

stav hodnotila posudková lékařka OSSZ jako těžké funkční postižení podle kapitoly XV (*funkční poruchy, postižení po úrazech, operacích*) oddílu B (*postižení končetin*) položky 8 (*endoprotézy na dolních končetinách, endoprotézy kyčelního, kolenního, hlezenního kloubu*) písm. c) (*těžké postižení*) přílohy k vyhlášce o posuzování invalidity. Posudková lékařka OSSZ u žalobce konstatovala přetrvávající bolesti, pocit nestability s oslabením svalové síly a lateralizace pately (česky) s osteofytem, s tím, že je naplánována implantace pately na srpen 2020. Zdravotní stav žalobce proto posoudila jako nestabilizovaný s předpokladem další několikaměsíční léčby a rehabilitace – dobu platnosti posudku stanovila do 30. 6. 2021.

8. Žalovaná prvostupňovým rozhodnutím žádost žalobce o přiznání invalidního důchodu zamítla, a to s odůvodněním, že nebyly splněny veškeré podmínky podle § 38 písm. a) zákona o důchodovém pojištění, neboť žalobce nezískal potřebnou dobu pojištění. Splněním podmínek podle § 38 písm. b) zákona o důchodovém pojištění se výslovně nezabývala. Žalobce toto rozhodnutí napadl včas námitkami, v nichž zejména argumentoval tím, že je invalidním následkem pracovního úrazu z března 2019.
9. V námitkovém řízení posudková lékařka žalované zpracovala posudek ze dne 29. 9. 2020 s přihlédnutím k předloženému záznamu o úrazu ze dne 7. 3. 2019. Dospěla přitom k týmž závěrům jako posudková lékařka OSSZ, pokud jde o rozhodující příčinu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu žalobce, den vzniku invalidity i dobu platnosti posudku.
10. Dne 19. 10. 2020, kdy již žalovaná měla k dispozici podklady od zaměstnavatele vztahující se k úrazu žalobce, provedla posudková lékařka žalované opravu posudku ze dne 29. 9. 2020. Aniž změnila posudkové závěry, doplnila, že žalobce byl od 6. 4. 2018 do 8. 6. 2018 v pracovní neschopnosti pro diagnózu S83, vymknutí, podvrtnutí a natažení kloubu a vazů pravého kolena, pročež byla provedena parciální meniskektomie. Průběh operačního řešení i léčby označila za bezproblémový (v trvání toliko dvou měsíců, ačkoli standardní délka pracovní neschopnost by měla trvat 4 až 5 měsíců). Konstatovala, že žalobce v červenci 2018 uváděl, že je již bez obtíží, nemá bolesti a dobře chodí; patrně i proto již nebyl vyšetřen ortopedem. V té návaznosti posudková lékařka žalované uvedla, že by se tehdy teoreticky dalo zdravotní postižení hodnotit dle kapitoly XV oddílu B položky 10a přílohy k vyhlášce o posuzování invalidity s mírou poklesu pracovní schopnosti o maximálně 10 až 15 %. Dále byl žalobce v roce 2018 neschopný práce také pro bolesti zad a nemoc dýchacích cest. Dále uvedla, že dne 7. 3. 2019 došlo k pohmoždění žalobcova pravého kolene s vystavením pracovní neschopnosti od 8. 3. 2019 pro diagnózu S83. V objektivním nálezů byla zjištěna vyšší volnost vazů nejspíše po staré ruptuře, plošné poškození chrupavky mediálního kondylu femuru, poškození chrupavky česky, mírná gonartróza a artróza femoropopliteální. Pro přetrvávající obtíže a malý efekt léčby byla provedena implantace totální endoprotézy kolene dne 11. 11. 2019. Obtíže dále přetrvávaly a dne 3. 9. 2020 proběhla revize (výměna plastu a implantace pately). Za den vzniku invalidity nelze považovat datum úrazu, žalobce byl léčen s předpokladem obnovení pracovní schopnosti, podpůrná doba byla proto k žádostem žalobce opakovaně prodlužována. Toto očekávání však nebylo splněno, neboť zdravotní stav dle ortopedických nálezů žalobci neumožnil návrat k pracovní činnosti. Pro přetrvávající obtíže byla indikována implantace totální endoprotézy kolene. Posudková lékařka žalované zdůraznila, že není v její kompetenci hodnotit, zda se jednalo o pracovní úraz. Vznik invalidity však nelze hodnotit v souvislosti s tímto úrazem, neboť již v minulosti bylo pravé koleno postiženo a v tomto terénu došlo k dalšímu poškození. Uzavřela proto,

Shodu s prvopisem potvrzuje: V. N.

že samotný úraz žalobce ze dne 7. 3. 2019 nebyl jedinou příčinou finálního postižení jeho pravého kolenního kloubu.

11. Na základě tohoto posudku a doložených podkladů od zaměstnavatele žalovaná rozhodnutím ze dne 13. 11. 2020 námitky žalobce zamítla a prvostupňové rozhodnutí potvrdila. Stran posouzení invalidity žalobce jako následku úrazu ze dne 7. 3. 2019 se opřela o závěry posudkové lékařky žalované s konstatováním, že v kompetenci této lékařky není rozhodovat o tom, zda se jednalo o úraz pracovní – to náleží pracovníku zabývajícímu se pracovněprávními předpisy. Žalovaná uzavřela, že příčiny vzniku invalidity žalobce mají souvislost s postižením pravého kolene v období před úrazem dne 7. 3. 2019, a proto žalobce nesplňuje podmínku vzniku invalidity následkem pracovního úrazu. Žalobce v rozhodném období nezískal potřebnou dobu pojištění, a tudíž nesplňuje ani jinou z podmínek vzniku nároku na invalidní důchod.
12. Krajský soud v Praze rozsudkem č. j. 49 Ad 30/2020-36 rozhodnutí žalované ze dne 13. 11. 2020 zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení. Vysvětlil, že zjištění, že samotný pracovní úraz nebyl jedinou příčinou žalobcova dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu, resp. že invalidita žalobce souvisí s postižením jeho pravého kolene v období před pracovním úrazem, nevylučuje, že žalobcova invalidita je (také) následkem pracovního úrazu. Skutkové zjištění, že rozhodující příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu žalobce s nejvýraznějším dopadem na pokles jeho pracovní schopnosti je stav spojený s úrazem pravého kolene v terénu jeho poškození již z minulosti, naopak naznačuje, že aplikace § 38 písm. b) zákona o důchodovém pojištění přichází do úvahy. Lékařský posudek, z něhož žalovaná vycházela, svými skutkovými závěry vylučuje, že by se zdravotní postižení žalobce vyvinulo zcela nezávisle na prodělaném pracovním úrazu. Pokud žalovaná měla za to, že je nutné hledat příčiny vzniku invalidity žalobce v období před úrazem, bylo nezbytné, aby zvážila a rozvedla, které konkrétní příčiny a jakou měrou se na způsobení následku (invalidity) podílely, a to i s ohledem na závěry posudku, podle nichž sice žalobce měl pravý kolenní kloub z minulosti postižený, nicméně jeho léčba tehdy byla úspěšná (dle posudkové lékařky žalované by po pracovní neschopnosti žalobce v období dubna až června 2018 bylo teoreticky možné hodnotit jeho postižení mírou poklesu pracovní schopnosti v rozmezí toliko 10 až 15 %). Krajský soud tak shledal posouzení příčinné souvislosti neúplným. Konstatoval, že i při posouzení příčinné souvislosti mezi invaliditou a úrazem lze užít teorii adekvátní příčinné souvislosti. Aby žalovaná mohla dospět k závěru, že pracovní úraz žalobce nebyl adekvátní příčinou vzniku invalidity, musela by tento závěr přesvědčivě podepřít (v návaznosti na odpovídající posudkové hodnocení) vysvětlením, proč již na základě prvotního poškození kolene z dubna 2018, popř. dlouhodobě se rozvíjejícího postižení kolene by se žalobce stal invalidním, aniž by takový stav byl vyvolán či významněji uspišen pracovním úrazem ze dne 7. 3. 2019. Z § 38 písm. b) zákona o důchodovém pojištění totiž neplyne, že by pracovní úraz musel být jedinou nebo zcela převažující příčinou invalidity. Postačí, pokud by přispěl k podstatnějšímu uspišení (v řádu let, nikoliv měsíců) rozvoje doposud spíše vskrytu se rozvíjejícího degenerativního onemocnění tak, že po prodělaném úrazu již nedochází k dosažení dočasně stabilizovaného stavu, při němž by zdravotní stav neodůvodňoval závěr ani o prvním stupni invalidity, aby již bylo možné hovořit o existenci příčinné souvislosti. Samotná predispozice k chronickému onemocnění daného typu nemůže příčinnou souvislost zpochybnit. Souvislost by byla dána např. i tehdy, byla-li by invalidita důsledkem (v praxi se vyskytující, očekávatelné) komplikace léčby vyvolané pracovním úrazem. Rozhodnutí žalované postrádalo nezbytné právní hodnocení příčinné Shodu s prvopisem potvrzuje: V. N.

souvislosti z hledisek gradace a adekvátnosti. Soud proto napadené rozhodnutí zrušil a uložil žalované na základě doplnění posudku posudkového lékaře znovu zhodnotit relevanci pracovního úrazu jako patrně jedné z dílčích příčin následku v podobě vzniku invalidity.

13. V dalším řízení byl zdravotní stav žalobce dne 4. 5. 2021 znovu posouzen posudkovým lékařem žalované. Posudkový lékař na základě zdravotnické dokumentace ošetřujícího lékaře a odborných lékařských nálezů z let 2019 a 2020, včetně vyšetření magnetickou rezonancí, konstatoval, že rozhodující příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu žalobce je stav po implantaci totální endoprotézy (TEP) pravého kolenního kloubu pro těžké degenerativní změny chrupavky mediálního kondylu stehenní kosti, těžkou chondropatií a středně těžké artrotické změny. Jde o degenerativní onemocnění, přičemž artrotické změny má žalobce i na jiných kloubech (kyčelních a ramenních). K možnému vlivu pracovního úrazu z března 2019 na zdravotní stav uvedl, že dle dokumentace došlo ke třem úrazům pravého kolene, v listopadu 2017 těžkým předmětem (o němž nejsou k dispozici bližší údaje), dne 6. 3. 2019 při špatném došlapu v práci a dne 7. 3. 2019 došlo k úrazu, při němž se kotouč o váze 80 kg svezl žalobci po pravé noze, aniž zanechal stopy na kůži. Žádný z těchto úrazů nemohl vést k poškození kloubní chrupavky. Svým charakterem šlo o lehká poranění, která odeznějí bez následků. Dále konstatoval, že na kolenní kloub měl úraz rozhodně menší vliv než provedené artroskopie. Uzavřel, že invalidita není následkem žádného z výše uvedených úrazů, ale obecného onemocnění dle kapitoly XV oddílu B položky 8 písm. c) přílohy k vyhlášce o posuzování invalidity.
14. Na základě tohoto posudku žalovaná napadeným rozhodnutím námítky žalobce zamítla a prvostupňové rozhodnutí potvrdila. Žalovaná citovala posudek posudkového lékaře. Konstatovala, že dle podkladů ve spisovém materiálu zaměstnavatel žalobce považoval úraz žalobce za pracovní úraz. Tento úraz však není v příčinné souvislosti se vznikem invalidity, k němuž došlo dne 5. 6. 2020. Rozhodující příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu žalobce je postižení dle kapitoly XV oddílu B položky 8 písm. c) přílohy k vyhlášce o posuzování invalidity. U žalobce se jedná se zejména o gonartrózu a stav po implantaci totální endoprotézy pravého kolenního kloubu v listopadu 2019 pro pokročilé degenerativní změny chrupavky mediálního kondylu femuru, stav po opakované artroskopii kolenního kloubu, parciální mediální meniskektomii, pravděpodobné parciální ruptuře LCA staršího data, degeneraci a fragmentaci rezidua v oblasti zadního rohu, těžkou chondropatií s plošným defektem chrupavky mediálního kondylu femuru, chondropatií pately, oboustrannou koxartrózu (artrózu kyčelních kloubů) I. a II. stupně a omartrózu (artrózu ramenního kloubu). Invalidita není následkem úrazu, důvodem invalidity je obecné onemocnění. Z posudku posudkového lékaře jednoznačně plyne, že úraz pravého kolene nemohl vést k poškození chrupavky, charakterem šlo o lehké poranění, které odezní bez následků. Vznik invalidity tedy nebyl v přímé souvislosti s úrazem ze dne 7. 3. 2019 a nelze aplikovat § 38 písm. b) zákona o důchodovém pojištění. Žalobce nesplnil potřebnou dobu pojištění pro nárok na invalidní důchod.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

15. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, po vyčerpání řádných opravných prostředků, osobami k tomu oprávněnými a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Jde tedy o žalobu věcně projednatelnou. Soud posoudil žalobu v rozsahu uplatněných

žalobních bodů, jimiž je vázán, vycházejí ze skutkového a právního stavu ke dni vydání napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.).

Posouzení věci soudem

16. Žalobce v žalobě nebrojí proti závěru žalované o nesplnění potřebné doby pojištění. Těžiště sporu tkví v tom, zda se žalobce stal invalidním následkem pracovního úrazu ze dne 7. 3. 2019. Pokud by tomu tak bylo, bylo by možné uzavřít, že žalobci měl být k jeho žádosti přiznán invalidní důchod podle § 38 písm. b) zákona o důchodovém pojištění.
17. Podle § 38 zákona o důchodovém pojištění má pojištěnec nárok na invalidní důchod, jestliže nedosáhl věku 65 let a stal se
 - a) invalidním a získal potřebnou dobu pojištění, pokud nesplnil ke dni vzniku invalidity podmínky nároku na starobní důchod podle § 29, popřípadě, byl-li přiznán starobní důchod podle § 31, pokud nedosáhl důchodového věku, nebo
 - b) invalidním následkem pracovního úrazu.
18. Jak vysvětlil Krajský soud v Praze již v rozsudku č. j. 49 Ad 30/2020-36, na jehož odůvodnění soud v podrobnostech odkazuje, ustanovení § 38 písm. b) zákona o důchodovém pojištění nepožaduje, aby pracovní úraz byl jedinou nebo zcela převažující příčinou invalidity. Pro existenci příčinné souvislosti postačí, i pokud by pracovní úraz uspořádal rozvoj doposud spíše vskrytu se rozvíjejícího degenerativního onemocnění, takže po prodělaném úrazu již nebyla obnovena pracovní schopnost nad úroveň prvního stupně invalidity, ačkoliv nebyl pracovního úrazu, žalobce by v té době pravděpodobně ještě invalidním nebyl. Souvislost by byla dána například i tehdy, byla-li by invalidita důsledkem komplikace léčby vyvolané pracovním úrazem.
19. Žalovaná v napadeném rozhodnutí konstatovala, že ze shromážděných podkladů je zřejmé, že zaměstnavatel žalobce považoval úraz žalobce ze dne 7. 3. 2019 za pracovní úraz, což nikterak nezpochybnila. Není tedy pravdou, že by odmítala uznat, že se jednalo o pracovní úraz. Na základě doplněného posudku však dospěla k závěru, že tento úraz není v příčinné souvislosti se vznikem invalidity.
20. Žalobce v žalobě namítal, že rozhodující příčinou poklesu jeho pracovní schopnosti nebyly zdravotní potíže, které měl před úrazem, neboť byly v době předmětného úrazu již zcela vyléčeny. Pokud by tomu tak nebylo, nemohl by několik měsíců vykonávat zaměstnání spojené s manipulací s těžkými břemeny. Dle žalobce byl zásadní příčinou invalidity pracovní úraz ze dne 7. 3. 2019, který byl též důvodem druhé artroskopie provedené v roce 2019.
21. Posouzení, zda se žalobce stal invalidním (též) následkem pracovního úrazu z března 2019, respektive příčinné souvislosti mezi tímto úrazem a invaliditou, jak byla vymezena v předchozím rozsudku zdejšího soudu, je závislé na odborném lékařském posouzení zdravotního stavu a příčin dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu. V daném případě jde zejména o otázky, jaký byl zdravotní stav žalobce v době před úrazem, jaké následky úraz způsobil, jaký byl jeho vliv na pracovní schopnost žalobce a zda a v jaké míře se podílel na vzniku invalidity, popřípadě nakolik tento stav uspíšil.
22. Soud si o těchto odborných otázkách nemůže učinit úsudek sám a zdravotní stav samostatně nepřezkoumává. Podle § 4 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb. zdravotní stav a pracovní schopnost občanů pro účely přezkumného řízení soudního ve věcech Shodu s prvopisem potvrzuje: V. N.

důchodového pojištění posuzují posudkové komise jako orgány Ministerstva práce a sociálních věcí. I tento posudek soud hodnotí podle zásad upravených v § 77 odst. 2 s. ř. s. Posudek, který splňuje požadavek úplnosti a přesvědčivosti a který se vypořádává se všemi rozhodujícími skutečnostmi, zpravidla bývá rozhodujícím důkazem pro posouzení zákonnosti přezkoumávaného rozhodnutí (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 9. 2003, č. j. 4 Ads 13/2003-54, č. 511/2005 Sb. NSS, a ze dne 15. 5. 2013, č. j. 6 Ads 11/2013-20). Požadavek (test) úplnosti a přesvědčivosti posudku spočívá v tom, že se posudková komise musí vypořádat se všemi rozhodujícími skutečnostmi, především s těmi, které posuzovaný namítal, a své posudkové závěry náležitě odůvodnit (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 4. 2015, č. j. 9 Ads 253/2014-52).

23. Soud s ohledem na zpochybnění posouzení vlivu úrazu na vznik invalidity důkaz posudkem posudkové komise v Praze ze dne 9. 9. 2021, který si dle § 4 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb. vyžádal. Posudková komise v Praze na základě spisové dokumentace, rekapitulovaných odborných nálezů z let 2019 až 2020 a vlastního vyšetření žalobce lékařem z oboru ortopedie popsala, že první potíže s kolenním kloubem měl žalobce dle vlastního sdělení po úrazu v roce 2017. V předoperačním vyšetření ze dne 22. 8. 2019 je zmíněn pracovní úraz pravého kolene v listopadu 2017 těžkým předmětem. Na základě obtíží po úrazu byla provedena v roce 2018 artroskopická operace s částečnou meniskektomií. K tomuto úrazu žalobce při jednání posudkové komise uvedl, že ani nešlo o těžký předmět, následně byl zcela bez obtíží a koleno plně zatěžoval při sportu i v práci, zvedal břemena o váze 120 kg. K dalšímu poranění mělo dojít dle lékařské zprávy ze dne 7. 3. 2019 dne 6. 3. 2019 špatným došlapem v práci. K tomuto úrazu žalobce uvedl, že k úrazu v březnu 2019 došlo tak, jak je popsáno v záznamu o úrazu, kdy mu při manipulaci se zbožím vypadl brzdový kotouč, který mu pohmoždil pravé koleno. Při jednání posudkové komise v Praze žalobce označil zprávu z ortopedie ze dne 7. 3. 2019 za nepravdivou s tím, že v uvedeném čase na vyšetření nebyl, přičemž ve zprávě není popsáno, že měl koleno vybočené zevně do pravého úhlu. Dle lékaře z oboru ortopedie, který byl členem posudkové komise, by při takto destruktivním úrazu muselo dojít k přetržení prakticky všech vazů a nález by musel mít odraz v dalších nálezech a vyšetření magnetickou rezonancí, což nemá. Posudková komise v Praze popsala lékařskou zprávu z ošetření na ortopedii ze dne 7. 3. 2019 a kontroly ortopedem ze dne 14. 3. 2019. Poukázala na diskrepanci mezi údaji v lékařské zprávě ze dne 7. 3. 2019 a v záznamu o úrazu (odlišný mechanismus a čas úrazu) a kontrolní ortopedické zprávě ze dne 14. 3. 2019. Dle posudkové komise v Praze klinický nález neodpovídal žalobcem popsanému mechanismu úrazu – kontuzi kolene 80kg kotoučem, přičemž klinickému nálezu ani zobrazovacím vyšetřením neodpovídalo tvrzení žalobce o těžké defiguraci kolenního kloubu. Posudková komise v Praze konstatovala, že i pokud bude ignorovat diskrepance v údajích, které evokují podezření na účelovost tvrzení, je nesporné, že pravý kolenní kloub byl již před úrazem poškozen předchozím úrazem a sekundárními degenerativními změnami, též při značném fyzickém zatížení v zaměstnání. Posudková komise odmítla názor žalobce, že invalidita je v přímé souvislosti s úrazem z března 2019. Ať již se jednalo o distorzi (dle nálezu ze dne 7. 3. 2019) nebo kontuzi (dle nálezu ze dne 14. 3. 2019), úraz pouze ozřejmil již přítomné intraartikulární i extraartikulární změny, které vedly k implantaci TEP, sám o sobě však nebyl dle dostupných nálezů důvodem k implantaci totální endoprotézy. Posudková komise shodně s předchozími posudky hodnotila zdravotní postižení dle kapitoly XV oddílu B srovnatelně s položkou 8 písm. c) přílohy k vyhlášce o posuzování invalidity, a to na přechodnou dobu do 30. 6. 2021. Námitka

Shodu s prvopisem potvrzuje: V. N.

žalobce, že následky předchozího poškození byly v době úrazu zcela vyléčeny, dle posudkové komise v Praze nekoreluje s údaji o první artroskopii, kdy byla provedena parciální mediální meniskektomie, a podporuje to i nález z magnetické rezonance ze dne 7. 6. 2019. Meniskektomie je predisponujícím faktorem k dalším změnám uvnitř kloubu (chondropatie, defekt chrupavky, sekundární artróza apod.) Také předchozí poškození předního křížového vazy (LCA) s následnou vyšší laxitou predisponuje k přetížení kloubu, obzvláště při opakovaném každodenním vystavení se vysokému stupni fyzické námahy. Vstupní lékařská prohlídka, pokud v té době nebyl kloub významněji zatěžován, nemohla odhalit intraartikulární změny, které se při fyzicky namáhavém zaměstnání pozvolna zhoršovaly bez klinické manifestace a ozřejmily se poté, kdy byl žalobce v důsledku úrazu podrobně vyšetřován.

24. Žalobce při jednání soudu dne 20. 12. 2021 brojil proti posudku posudkové komise v Praze namítaje, že nevycházela ze vši dostupné zdravotní dokumentace. Žalobce uvedl, že k jednání posudkové komise přinesl CD se snímky z magnetické rezonance a RTG týkající se stavu kolene před úrazem z roku 2017, které však posudková komise odmítla zohlednit s tím, že CD nejsou schopni přehrát a nepotřebují je. Zdůrazňoval, že před úrazem v březnu 2019 sportoval a vykonával veškeré činnosti jako zdravý člověk. Má za to, že jeho pohyblivost neodpovídá artróze. Doplnil, že první operace provedená MUDr. B. byla nevydařená, štěpy, které byly dány do kolene, poškodily chrupavku.
25. Přestože soud považoval posudek posudkové komise v Praze ve spojení s předchozím posouzením posudkového lékaře žalované ze dne 4. 5. 2021, za přesvědčivý, s ohledem na námítky žalobce proti posudku posudkové komise v Praze a absenci zhodnocení výsledků zobrazovacích vyšetření pravého kolene žalobce před rokem 2019 k odstranění pochybností požádal posudkovou komisi v Plzni o přezkoumání závěrů posudkové komise v Praze, a to i na základě vyžádané dokumentace k období před úrazem z března 2019.
26. Posudková komise v Plzni v posudku ze dne 20. 4. 2022 na základě zhodnocení zdravotní dokumentace od roku 2016 do roku 2021 konstatovala, že úraz z března 2019 mohl mít vliv na progresi degenerativních změn v oblasti pravého kolene, ale s ohledem na předchozí úrazové děje z let 2016 a 2017 (ve zdravotní dokumentaci je popsán špatný došlap v listopadu 2016 a podvrtnutí v červenci 2017) neměl ve vztahu k progresi degenerativních změn v oblasti pravého kolene primární charakter. Posudková komise v Plzni uvedla, že dospěla ke shodnému hodnocení jako předchozí posouzení posudkových lékařů a posudkové komise v Praze, a totiž že se jedná o invaliditu III. stupně z obecných příčin, nikoli následek úrazu z března 2019. Poukázala na to, že artrotické změny byly na RTG popsány již v roce 2016. V roce 2019 nedošlo k devastujícímu poškození kloubu, jehož následkem by byla nutnost provedení TEP, ta byla provedena pro gonartrózu, což vyplývá z popisu magnetické rezonance. K námitce žalobce při jednání posudkové komise v Praze, že zpráva ze dne 7. 3. 2019 je nepravdivá a není dohledatelná v záznamech, uvedla, že posudková komise v Plzni si nechala zaslat kompletní dokumentaci z ortopedického oddělení Nemocnice Rudolfa a Stefanie Benešov, a.s., a zpráva je v ní doložena. Tvzení žalobce, že neměl před úrazem ze dne 7. 3. 2019 problémy s pravým kolenem, je vyvráceno tím, že na ambulanci docházel od roku 2016, kdy již byla popsána počínající gonartróza. Uvedla, že první artroskopická operace byla provedena v roce 2018 pro lézi menisku, druhá pro artrózu a přetrvávající subjektivní potíže. Dne 11. 5. 2022 posudková komise v Plzni k dotazu soudu doplnila, že není schopna se zodpovědně vyjádřit, nakolik úraz v březnu 2019 přispěl k rozvoji artrózy a zda a nakolik uspěl provedení TEP, neboť by se

Shodu s prvopisem potvrzuje: V. N.

jednalo o pouhé spekulace. Je jisté, že zdravotní stav žalobce neodpovídal v roce 2019 žádnému stupni invalidity, ta vznikla po provedení TEP, a to na omezenou dobu. Pokud soud žádá podrobnější odpovědi, nechť se obrátí na soudního znalce z oboru ortopedie.

27. Z posudku soudního znalce z oboru zdravotnictví, odvětví ortopedie, pracovní úrazy a nemoci z povolání, specializace ortopedie a traumatologie pohybového aparátu, As. MUDr. L. L., který si soud vyžádal, vyplývá, že pohmoždění pravého kolene pádem kotouče je možné, nicméně se podle lékařských záznamů jednalo pouze o lehké poranění. V lékařských zprávách není zaznamenáno poškození kožního krytu ani úponové části čtyřhlavého svalu, čemuž odpovídá i negativní sonografický nález bez poškození měkkých tkání. Následky a potíže dále popisované již neodpovídají stavu po prostém pohmoždění v oblasti úponové části čtyřhlavého svalu nad česčkou. Znalec poukázal na to, že při vyšetření magnetickou rezonancí nebyl popsán stav po čerstvém úrazovém postižení v oblasti kolene ani přítomný kostní edém, který přetrvává po traumatu několik měsíců. Přítomné změny byly chronického charakteru.
28. Úraz z března 2019 dle závěrů znalce nemohl způsobit žádné konkrétní následky, objektivně se jednalo o prosté pohmoždění. V případě poraněného kloubu bez předchozích patologických změn při pohmoždění kolene s mechanismem úrazu nárazem tupým předmětem na oblast nad česčkou s negativním nálezem na RTG snímku, sonografii a následně i vyšetření magnetickou rezonancí, s minimální nitrokloubní náplní s punkcí 5 ml čiré synoviální tekutiny, odezní potíže během několika týdnů a nezanechají trvalé následky. U žalobce měl zásadní vliv na stav kolenního kloubu předchozí stav pravého kolene s poškozeními kloubu, kdy i bez předmětného úrazu by zcela jistě došlo k postupné progresi nálezu a vysoce pravděpodobně i k definitivnímu operačnímu ošetření úplnou náhradou kolena. Následkem úrazu v březnu 2019 (úderem do přední části kolena nad česčkou) došlo k akcentaci klinických potíží, především přechodnému zvětšení bolestí. To mohlo způsobit delší průběh léčby úrazu na stigmatizovaném kolenním kloubu. Téměř jistým diagnostickým vyšetřením bylo provedení vyšetření magnetickou rezonancí s odstupem tří měsíců od úrazu, které by eventuální čerstvé poškození chrupavky či kosti s přítomností odeznívajícího kostního edému prokázalo. Zdůraznil, že i RTG nález byl bez čerstvých traumatických změn, přičemž popsané degenerativní změny byly přítomné již před tímto úrazem. Konstatoval, že mezi následky úrazu z března 2019, jak je popsán v dokumentaci, nelze počítat již přítomné degenerativní změny, které svou progresí vyústily k jejich radikálnímu řešení implantací kloubní náhrady. Degenerativní změny zjištěné v pravém kolenním kloubu již při artroskopii dne 10. 4. 2018 a dne 29. 8. 2019 zcela jistě nevznikly prostým zhmožděním předtím zdravého pravého kolena. Vlastní mechanismus úrazu v březnu 2019 téměř jistě vylučuje například poškození menisků a chrupavek kloubu. Čerstvé poranění chrupavek by bylo prokazatelné na magnetické rezonanci. Tyto změny byly jistě v pravém kolenním kloubu přítomny v době úrazu v březnu 2019 a tento úraz je nezpůsobil. Vlivem předmětného úrazu je možné prodloužení doby léčení při současné iritaci základního onemocnění kloubu. Úraz z roku 2019 nevyvolal ani neuspíšil potřebu provedení operací kolene. Tento drobný úraz především mohl manifestovat již přítomné degenerativní (neúrazové) změny, provedené operace ale nesouvisely s předmětným úrazem. Za rozhodující znalec označil postižení chrupavek a vazů pravého kolenního kloubu úrazem v roce 2016, včetně opakovaných artroskopických operací s ošetřením změn na chrupavkách. Podle lékařských zpráv a obrazových vyšetření se jedná o sekundární poúrazovou gonartrózu pravého kolenního kloubu s poškozením chrupavky a postupným vznikem i dalších produktivních změn artrózy s tvorbou osteofytů, Shodu s prvopisem potvrzuje: V. N.

zjistitelných na prostém RTG snímku již v roce 2016. Postižení kolenního kloubu souvisí též s primárním postižením jiných kloubů (v oblasti kyčlí na RTG změny II. stupně artrózy) a degenerativními změnami v oblasti bederní páteře. Pokud by nedošlo k úrazu v březnu 2019, nemuselo by dojít k artroskopii či implantaci totální náhrady kolena bezprostředně, pravděpodobně by k nim došlo v horizontu několika let. Uváděné patologické změny v lékařské dokumentaci na pravém kolenním kloubu byly přítomny již před úrazem v roce 2016 a pro jejich progresi došlo i k operacím, přičemž primární příčinou progresu změn během následující let bylo poškození kolena z roku 2016.

29. Dle znaleckého posudku předmětný úraz pouze manifestoval již přítomné změny na pravém kolenním kloubu, k progresi degenerativního onemocnění svým mechanismem nemohl přispět ani neuspěl jeho rozvoj. Znalec vysvětlil, že prosté pohmoždění oblasti nad česku zcela určitě nezpůsobí progresi degenerativních změn ani je nevyvolá. Poznamenal, že jiné by to bylo v případě podvrtnutí kolenního kloubu, kdy rotační násilí může vést k poškození měkkých tkání kloubu, zde tomu tak však podle opravených údajů o úraze nebylo. K dotazu uvedl, že posouzení časového horizontu k radikálnímu řešení tzv. end stage gonartrózy, tedy implantaci totální náhrady kolenního kloubu, nebýt úrazu z března 2019, je velice individuální, obvykle při přítomných předúrazových změnách kloubních chrupavek jsou to řádově roky, velice individuální je vnímání bolesti a omezení pohybu pacientem, rozhodující roli hraje individuální tolerance pacienta. Úraz z března 2019 nebyl rozhodující příčinou dlouhodobě nepříznivého stavu a invalidity žalobce. Pokud by k němu nedošlo, lze důvodně přepokládat, že k progresi degenerativního postižení dochází obvykle v řádu několika let. Podle popsanych změn na chrupavkách a pravděpodobně individuálně menší toleranci bolesti u žalobce i při zohlednění úrazu (pohmoždění nepřímým mechanismem) se úraz na vzniku invalidity podílel pouze manifestací již přítomných změn. Pokud jde o příčiny podílející se na vzniku dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu žalobce, znalec poukázal na dispozici žalobce k degenerativním kloubním onemocněním (patologické změny kolene byly přítomny před úrazem v roce 2016, přičemž znalec poukázal též na nález na RTG snímcích kyčelních kloubů a bederní páteře), primární příčinou progresu se dle znalce jeví poranění pravého kolenního kloubu úrazem ze dne 2. 11. 2016, kdy ovšem na RTG byla již přítomna gonartróza, přičemž poranění kolene akcentovala přítomné degenerativní změny s nutností řešení artroskopickou operací v roce 2018. Úraz z března 2019 měl na vznik invalidity minimální vliv, kdy především manifestoval relativně skryté postižení. Znalce vyloučil příčinnou souvislost mezi úrazem z března 2019 a provedenými operacemi (resp. vznikem invalidity), úraz mohl akcentovat klinické obtíže, které jistě byly přítomné před úrazem. Provedené operace mají souvislost s prvotním zaznamenaným úrazem kolene v roce 2016, k čemuž znalec poukazuje na nález popisovaný na vyšetření magnetickou rezonancí v roce 2018. Znalec vysvětlil, že vzhledem k implantaci totální náhrady pravého kolenního kloubu se znalecký posudek musí opírat o lékařské záznamy a obrazovou dokumentaci (RTG, sonografie, vyšetření magnetickou rezonancí). Na základě RTG nálezů od roku 2016, vyšetření magnetickou rezonancí a nálezem peroperačním při artroskopiích pravého kolena dne 10. 4. 2018 a 29. 8. 2019 je zřejmé, že kolenní kloub byl již postižen degenerativními změnami. Tyto změny byly před úrazem z března 2019 klinicky asymptomatické, ale ve zdravotních záznamech jsou záznamy o léčení pravého kolena pro úraz v roce 2016, s nutností artroskopického ošetření s parciální mediální meniskektomií a narušením předního zkrříženého vazů. Tento úraz byl příčinou sekundární gonartrózy, kterou již úraz v březnu 2019 nezpůsobil. Je možné, že tento artrotický nález se vlivem

Shodu s prvopisem potvrzuje: V. N.

dalšího prostého úrazu (zhmoždění kolena) začal klinicky projevovat a vedl i k prodloužení doby léčby úrazu. Popisované degenerativní změny pravého kolena dle znalce určitě vznikají delší dobu, například subchondrální skleróza na RTG a MRI jako reakce kosti na degenerativní procesy v chrupavce zátěžové zóny vnitřní části kolena, přičemž i popis poškození kloubních chrupavek operátorem byl klasifikován jako degenerativní poškození. Čerstvé úrazové změny uvnitř kolenního kloubu mají jasný klinický obraz, jsou snadno artroskopicky detekovatelné a je zde jasný rozdíl od degenerativních změn souvisejících se změnami při již přítomné gonartróze. Pokud by bylo koleno před úrazem anatomicky nepoškozeno, pravděpodobně by doba léčby činila obvyklé 3 až 4 týdny při zohlednění pracovního zařazení a nároků vykonávané práce, při úrazové aktivaci základního onemocnění pravého kolena je možno očekávat, že ke stabilizaci stavu dojde okolo 4 až 6 měsíců. Zde však již základní proces vedl k rozsáhlejší změnám kolena, které nereagovaly na standardní léčbu, včetně artroskopické operace. Vzhledem k předchozímu poškození kloubu by bylo možné akceptovat dobu léčby pouhého stavu do půl roku od artroskopie, v dalším průběhu se léčba již týkala jasně degenerativního postižení pravého kolenního kloubu a bylo indikováno radikální řešení implantací totální kloubní náhrady pravého kolena a následně doplnění umělou česčkou. Změny, které vedly k indikaci endoprotézy, nebyly vyvolány úrazem, úrazem došlo pouze k manifestaci klinicky se neprojevuujících degenerativních změn vznikajících delší časové období před úrazem, které byly objektivně prokázány na opakovaných RTG a MRI vyšetřeních. Během další doby by vysoce pravděpodobně došlo k progresi degenerativních změn a objevení se bolesti v každém případě i bez úrazu v oblasti postiženého kolene, toto časové období lze těžko odhadnout, řádově to mohou být spíše roky, ale zcela určitě by k jejich manifestaci a vzniku potíží došlo, včetně nutnosti ortopedické léčby. Znalec upozornil, že není vždy jasné, proč dochází k dekompenzaci (zhoršení stavu) artrózy kloubů a v jakém časovém období od začátku onemocnění, přičemž i výrazná bolestivost neznámá vážnější poškození kloubů – zhoršení anatomického stavu. Konstatoval, že i kdyby pacient neměl úraz, pravděpodobně by po určité době pociťoval bolest v kolenu s příslušným klinickým omezením funkce postiženého kloubu, byť je jisté možné, že poranění tyto potíže urychlilo. V každém případě nelze ale hodnotit úraz z roku 2019 jako vyvolávající příčinu artrózy kolena či invalidity. Úraz vyvolal manifestaci klinických potíží, přičemž je pravděpodobné, že bez úrazu by žalobce po určitou dobu vykonával své povolání bez větších potíží jako před úrazem. Předchozí anamnesticky popisované úrazy z let 2016 a 2017 ale již způsobily závažnější poranění měkkého kolena a hlavní měrou se podílí na vzniku sekundární artrózy pravého kolena i při jistě přítomných známkách primárního postižení kloubů.

30. Soud se na základě provedeného dokazování posudky posudkových komisí a znaleckým posudkem ztotožnil se závěrem žalované, že invalidita nebyla následkem pracovního úrazu žalobce, k němuž došlo v březnu 2019. Aby byl dán vzájemný poměr příčiny a následku, muselo by se jednat o podstatnou příčinu podílející se na vzniku invalidity. Jak vyplývá z posudků posudkového lékaře žalované, posudků posudkových komisí v Praze a Plzni, jedná se o invaliditu z obecných příčin, což potvrdily i závěry znaleckého posudku soudního znalce z oboru ortopedie, pracovní úrazy a nemoci z povolání, specializace ortopedie a traumatologie pohybového aparátu.
31. Z posudku posudkové komise v Praze, která dospěla ke shodnému závěru jako posudkový lékař žalované v posouzení ze dne 4. 5. 2021, vyplývá, že rozhodující příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu žalobce bylo zdravotní postižení dle položky 8 písm. c) Shodu s prvopisem potvrzuje: V. N.

oddílu B kapitoly XV přílohy k vyhlášce o posuzování invalidity, konkrétně stav po implantaci totální endoprotézy pravého kolenního kloubu provedené pro rozsáhlé degenerativní poškození kloubní chrupavky a artrotické změny, tedy charakterem degenerativní onemocnění. Toto posouzení bylo aprobováno následně též posudkovou komisí v Plzni, která měla k dispozici kompletní zdravotní dokumentaci žalobce z ortopedie od roku 2016.

32. Jak vyplývá z výše podrobně popsanych posouzení zdravotního stavu, není pravdou, že by před úrazem v březnu 2019 byly zdravotní potíže žalobce s pravým kolenem zcela vyléčeny, a byly tedy z hlediska vzniku invalidity irelevantní. Naopak, z posudku obou posudkových komisí i ze znaleckého posudku jednoznačně vyplývá, že kolenní kloub byl postižen degenerativními změnami již před úrazem v březnu 2019, což bylo patrné z RTG nálezů od roku 2016, z vyšetření magnetickou rezonancí, včetně vyšetření provedeného v roce 2019, z něhož vycházel posudkový lékař žalované, i z nálezů při artroskopických pravého kolena dne 10. 4. 2018 a 29. 8. 2019. Jak uvedla posudková komise v Plzni i znalec ve znaleckém posudku, artrotické změny byly popsány již na RTG v roce 2016 a pro jejich progresi došlo i k operaci v roce 2018 (jedná se o sekundární poúrazovou gonartrózu pravého kolenního kloubu s poškozením chrupavky a postupným vznikem dalších artrotických změn s tvorbou osteofytů zjistitelných na RTG již v roce 2016, která souvisí i s primárním postižením jiných kloubů, přičemž rozhodující bylo postižení chrupavek a vazů v roce 2016, včetně artroskopických operací s ošetřením změn na chrupavkách). Posudková komise v Praze vysvětlila, že vstupní lékařská prohlídka nemohla odhalit intraartikulární změny, které se zhoršovaly bez klinické manifestace a ozřejmily se (při fyzicky namáhavém zaměstnání) po úrazu v březnu 2019. Jak podrobně vysvětlil znalec, degenerativní změny zjištěné vyšetřením magnetickou rezonancí a při artroskopických operacích v roce 2018 a 2019 zcela jistě nevznikly prostým zhmožděním kolene, kdy mechanismus úrazu v březnu 2019 (pohmoždění pádem těžkého kotouče) téměř jistě vylučuje poškození menisků či chrupavek kloubu. Znalec přesvědčivě odůvodnil, že úraz z března 2019 nemohl přispět k rozvoji degenerativních změn ani uspišit jejich rozvoj a provedená artroskopická operace a implantace totální endoprotézy nesouvisely s předmětným úrazem. S odkazy na lékařské nálezy a výsledky zobrazovacích vyšetření logicky vysvětlil, že dle záznamů se jednalo svou povahou o pouze lehké postižení (jak konstatoval již posudkový lékař žalované a obě posudkové komise), kdy v lékařských zprávách nebylo popsáno poškození kožního krytu ani úponové části čtyřhlavého svalu, čemuž odpovídal nález na RTG bez čerstvých traumatických změn, sonografický nález bez postižení měkkých tkání i vyšetření magnetickou rezonancí, na němž by čerstvé poškození chrupavek bylo jistě prokazatelné. Znalec vysvětlil, že ve vyšetření magnetickou rezonancí nebyl popsán stav po čerstvém úrazovém postižení v oblasti kolene, zejména nebyl přítomen kostní edém, který přetrvává po traumatu několik měsíců, a změny na magnetické rezonanci byly chronického charakteru, s tím, že toto vyšetření by prokázalo čerstvé poškození chrupavky či kosti. Znalec shodně jako posudková komise v Praze dospěl k závěru, že drobný úraz zachycený v dokumentaci (pohmoždění pádem těžkého kotouče) pouze manifestoval již přítomné degenerativní (neúrazové) změny na pravém kolenním kloubu. Degenerativní změny, které vedly k indikaci totální endoprotézy a následně doplnění umělou česčkou, však nemohly být tímto úrazem vyvolány ani uspišeny. Znalec vysvětlil, že vzhledem k základnímu onemocnění by bylo možné akceptovat prodlouženou dobu léčby poúrazového stavu v řádu měsíců, maximálně do půl roku od artroskopie v srpnu 2019, další léčba se již jasně týkala degenerativního

Shodu s prvopisem potvrzuje: V. N.

onemocnění, včetně indikace TEP. Ze znaleckého posudku též vyplývá, že i bez úrazu by vysoce pravděpodobně během další doby došlo k progresi degenerativních změn, jejich manifestaci a vzniku obtíží, přičemž časové období lze těžko odhadnout (roli hraje mj. tolerance bolesti či omezení pohybu pacientem). Jak upozornila posudková komise v Praze, žalobce kolenní kloub při výkonu zaměstnání při manipulaci s těžkými břemeny intenzivně zatěžoval (dle svého tvrzení v řízení před soudem též při sportovních aktivitách).

33. Soud na základě provedeného dokazování dospěl k závěru, že příčiny vzniku invalidity žalobce byly dostatečně prokázány posudky posudkové komise v Praze a Plzni a znaleckým posudkem, jejichž závěry ohledně vlivu úrazu z března 2019 soud považuje za přesvědčivé, racionální a náležitě odůvodněné. Žalobce žádné doplnění dokazování nenavrhl. Posudková komise v Plzni i znalecký posudek vycházely též z lékařských zpráv od roku 2016, přičemž ohledně vlivu žalobcem namítaného úrazu z března 2019 dospěly ke shodnému závěru jako předchozí posouzení. Znalecký posudek, jehož závěry účastníci relevantně nezpochybnili, jednoznačně vyloučil, že by drobný úraz z března 2019 vyvolal či uspořádal rozvoj degenerativních změn či potřebu provedení operací kolene. Žalobce nepoukázal ani na žádné lékařské zprávy, které by znalec opomněl zohlednit.
34. Žalobce pouze při jednání soudu dne 20. 2. 2023 namítl, že člověk by musel být před úrazem naprosto zdravý, aby byl pracovní úraz uznán jako příčina invalidity. Tak k tomu ovšem žalovaná ani výše uvedené posudky, které si soud vyžádal, nepřistupují. Ze znaleckého posudku i z předchozích posouzení ovšem vyplývá, že v případě žalobce nebyl příčinou invalidity namítaný úraz z března 2019 (který představoval pouze lehké poranění), ale degenerativní poškození pravého kolenního kloubu přítomné již před tímto úrazem, které bylo též příčinou implantace úplné náhrady pravého kolenního kloubu. Pokud žalobce namítl, že jej ani jeden z posudkových lékařů neviděl, je třeba konstatovat, že žalobce byl osobně přítomen jednání posudkové komise v Praze a vyšetřen lékařem z oboru ortopedie, nadto, jak vysvětlil i znalec ve znaleckém posudku, v tomto případě stav kolenního kloubu neumožňoval posouzení předchozích klinických nálezů po traumatech v situaci, kdy byla provedena implantace totální náhrady pravého kolenního kloubu, a posouzení se proto musela opírat o zdravotní dokumentaci (lékařské zprávy a obrazová vyšetření). Lze dodat, že z právní úpravy neplyne, že by žadatel o invalidní důchod musel být posudkovým lékařem, resp. posudkovou komisí obligatorně osobně vyšetřen (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 3. 2021, č. j. 10 Ads 290/2019-24).
35. Zdravotní stav žalobce byl ve výše popsáných posudcích náležitě vyhodnocen. Posudky se vypořádaly se všemi skutečnostmi, které žalobce namítal. Z provedeného dokazování jednoznačně vyplývá, že pravý kolenní kloub žalobce byl již před úrazem v březnu 2019 poškozen degenerativními změnami, a nelze tedy souhlasit s žalobcem, že následky předchozího poškození byly v době úrazu v březnu 2019 zcela vyléčeny. Namítaný pracovní úraz z března 2019 – lehké pohmoždění kolene pádem těžkého kotouče – nemohl být podstatnou příčinou invalidity, neboť neměl vliv na rozvoj degenerativních změn, pro které bylo také přistoupeno k provedení implantace totální endoprotézy. Na jejím vzniku se podílelo primární atrotické poškození kloubu a předchozí úrazové děje (zejména poškození chrupavek a vazů v roce 2016), které vyvolaly progresi onemocnění, sekundární poúrazovou gonartrózu, a vyžádaly si i provedení parciální mediální menisektomie, která byla také predisponujícím faktorem k dalším změnám uvnitř kloubu. Degenerativní

Shodu s prvopisem potvrzuje: V. N.

změny, které vedly k indikaci totální endoprotézy, nebyly vyvolány ani uspišeny úrazem. Následkem úrazu z března 2019 se pouze přítomné změny v pravém kolenním kloubu ozřejmily (k čemuž by dle znalce došlo velice pravděpodobně v průběhu času i bez úrazu), což je natolik slabá souvislost, kterou nelze hodnotit jako adekvátní příčinu vzniku invalidity. Soud se s ohledem na výše uvedené neztotožnil s žalobcem, že by jeho úraz v březnu 2019 byl podstatnou příčinou vzniku invalidity.

36. Lze tedy konstatovat, že posudkový lékař žalované dospěl na základě dokumentace z let 2019 a 2020 ke správnému závěru, že dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav byl následkem těžkých degenerativních změn chrupavky, které byly přítomné již před úrazem z března 2019 a které vedly k implantaci totální endoprotézy kolenního kloubu, a tento úraz představoval pouze lehké postižení, které nemohlo mít vliv na postižení kloubní chrupavky. Žalovaná proto vycházela ze správně zjištěného skutkového stavu, že příčinou invalidity nebyl pracovní úraz z března 2019.
37. Žalovaná postupovala v souladu se závazným právním názorem vysloveným v rozsudku č. j. 49 Ad 30/2020-36 a na základě doplněného posudku posudkového lékaře žalované dostatečně odůvodnila, že příčinou vzniku invalidity byl stav po implantaci totální endoprotézy pro těžké degenerativní změny chrupavky mediálního kondylu femuru a středně těžké artrotické změny, a invalidita nebyla následkem pracovního úrazu z března 2019, který byl hodnocen na základě lékařských nálezů pouze jako lehké poranění, které odezní bez následků a které nemohlo vést k poškození kloubní chrupavky. Lze dodat, že posudek posudkového lékaře žalované splňoval obsahové náležitosti, které stanoví § 7 vyhlášky o posuzování invalidity v souladu s § 8 odst. 10 zákona č. 582/1991 Sb.
38. Pokud jde o námitku žalobce, že žalovaná nezohlednila argumenty uvedené v podání, které zaslal žalované dne 12. 5. 2021, žalobce neoznačil žádné důkazy k prokázání tvrzení, že žalované toto podání zaslal. Takové podání není součástí předloženého správního spisu, a nelze tedy konstatovat, že žalovaná zatížila řízení tvrzenou vadou. Lze dodat, že i pokud by bylo vyjádření tvrzeného obsahu před vydáním napadeného rozhodnutí žalované doručeno a žalovaná na ně výslovně nereagovala, neměla by tato vada vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Napadené rozhodnutí by nebylo možné považovat za nepřezkoumatelné, neboť podstatou uplatněné argumentace, a totiž že zásadní příčinou invalidity je dle žalobce pracovní úraz z března 2019 a že předchozí potíže byly v době úrazu již vyléčeny, se žalovaná v souladu se závazným právním názorem vysloveným v předchozím rozsudku zdejšího soudu zabývala, a na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu posudkem posudkového lékaře dospěla ke správnému závěru, že invalidita nebyla následkem úrazu z března 2019. Ani tento žalobní bod tedy není důvodný.
39. K námitce žalobce, že mu bylo žalovanou telefonicky sděleno, že mu bude invalidní důchod přiznán, je třeba předně konstatovat, že toto tvrzení nebylo prokázáno a neplyne ani z obsahu správního spisu. Nadto ani případná chybná informace ohledně předpokládaného výsledku řízení by nemohla založit legitimní očekávání, jež by mělo převážit nad požadavkem zákonnosti rozhodnutí, pokud žalovaná dospěla k závěru, že zákonné podmínky pro přiznání invalidního důchodu nebyly splněny.

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

40. Vzhledem k tomu, že soud neshledal žalobní body důvodnými, žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
41. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 a 2 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšná žalovaná nemá v souladu s § 60 odst. 2 s. ř. s. na náhradu nákladů řízení nárok. Soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
42. Vzhledem k tomu, že se jedná o řízení, které je osvobozeno od soudních poplatků dle § 11 odst. 1 písm. b) zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů, lze vzhledem k povaze řízení i žalobce považovat za osvobozeného od soudních poplatků. Poplatníkem soudního poplatku jsou totiž v principu účastníci řízení, přičemž ustanovení osvobozující řízení jako celek nemůže směřovat k ničemu jinému než k osvobození poplatníků od povinnosti hradit soudní poplatek, tj. k osvobození účastníků takového řízení (srov. P. Šuránek in L. Jemelka, M. Podhrázký, P. Vetešník, J. Zavřelová, D. Bohadlo, P. Šuránek.: Soudní řád správní. Komentář. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2013, s. 442 - 463). Je-li tedy řízení od soudních poplatků osvobozeno jako celek, stát nemá právo na náhradu nákladů řízení vůči žádnému z účastníků dle § 60 odst. 4 s. ř. s.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 20. února 2023

Mgr. Lenka Oulíková, v.r.
soudkyně